

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 18.733 van 17 november 2008
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juli 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 september 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 oktober 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN VRECKOM, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Verweerder werpt op dat het verzoekschrift geen keuze van woonplaats in België bevat, zoals nochtans op straffe van nietigheid vereist in de artikelen 39/58 en 39/69, §1, tweede lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980.

Hij stelt dat het verzoekschrift dan ook onontvankelijk is.

1.2. De Raad stelt vast dat het verzoekschrift onder de bewoordingen "met verblijfplaats te..." een adres bevat. Verzoeker werd op bedoeld adres opgeroepen voor de zitting van 29 oktober 2008 en is ter terechtzitting verschenen.

De exceptie van onontvankelijkheid wordt verworpen.

2.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

"U, een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine, verklaart dat u naar aanleiding van het tweede Tsjetsjeense conflict uw land van herkomst verliet. Er waren bombardementen en u vluchtte naar Georgië.

In april 2000 vertrok u vanuit Georgië naar Turkije, waar u tot februari 2004 verbleef. Uw moeder verbleef legaal in Turkije, maar u en uw broer niet.

In februari 2004 keerde u terug naar de Russische Federatie. U bent er getrouwd met Khava Daudova.

In juni 2004 verliet u Tsjetsjenië omdat u bang was -er zou iedere dag een zuiveringsactie of een controle kunnen worden gehouden. De politie zou bij u thuis in Grozny zijn langs geweest. U was er op dat ogenblik niet. Volgens uw verklaringen zocht men u omdat u deel uitmaakt van een clan, waarvan bijna iedereen heeft deelgenomen aan het verzet tegen de Russische bezetters - en u ging opnieuw terug naar Turkije. U kocht er een vals paspoort, omdat u bij uw vertrek uit Turkije in februari 2004 gedurende vijf jaar Turkije niet meer binnenmocht daar uw visum was vervallen.

Uw moeder ging geregeld terug naar Tsjetsjenië. Uw broer Zelimchan ging haar in 2006 opzoeken in Tsjetsjenië. Hij heeft haar ontmoet in Nazran, Ingoesetië. Nadien is hij verdwenen. Sinds 4 oktober 2006 heeft u niks meer van hem gehoord.

Op 21 februari 2007 verliet u opnieuw Turkije en keerde u terug naar Tsjetsjenië om uw broer te zoeken. Volgens uw verklaringen was uw broer een strijder.

Op 28 februari 2007 viel de politie van de Oktjabrskiwijk uw huis binnen en u werd door hen meegenomen. U werd in een cel gegooid in het gebouw van de ROVD van de Oktjabrskiwijk. U werd er ondervraagd over uw broer en over zijn vrienden. Tijdens uw vasthouding werd u geslagen. Er werd van u geëist dat u documenten zou ondertekenen. U ondertekende de documenten waarin stond dat u met hen zou samenwerken. U zou namen van rebellen moeten doorgeven. Op 11 maart 2007 werd u vrijgelaten.

Op 20 maart 2007 verliet u Tsjetsjenië.

Op 26 maart 2007 kwam u aan in België, waar u dezelfde dag asiel aanvraag.

Uw vrouw Khava Daudova (O.V. 6.188.160) kwam op 29 november 2007 naar België waar zij eveneens een asielaanvraag indiende.

U bent in het bezit van uw intern paspoort, rijbewijs, twee convocaties, een beslissing van het parket, en een opsporingsverzoek bij het Rode kruis."

2.2. Verzoeker verklaart in zijn verzoekschrift van 1 augustus 2008 de oorlog in 1999 in zijn land van herkomst te zijn ontvlucht vergezeld van zijn moeder en zijn drie broers.

Hij laat gelden dat zijn broer Zelimchan heeft deelgenomen aan het Tsjetsjeense verzet tussen 2001 en 2003, maar in 2004 samen met hem, zijn echtgenote, zijn moeder en zijn andere broer ("samen met zijn moeder en broers en zijn echtgenote") naar Turkije is teruggekeerd.

Hij verklaart dat zijn broer Zelimchan begin 2006 opnieuw naar Tsjetsjenië is gereisd om opnieuw deel te nemen aan het verzet tegen de Russische bezetting. Hij vervolgt dat zijn broer Zelimchan vervolgens geen teken van leven meer gaf, waardoor zijn moeder is teruggekeerd naar Tsjetsjenië teneinde de verdwijning van haar zoon te gaan melden bij een organisatie belast met het opsporen van vermiste personen.

2.3. De Raad leest in het administratief dossier (zie verhoorverslag van maart-april 2007, p. 13-17) dat verzoeker inderdaad verklaarde samen met zijn moeder en zijn drie broers de oorlog in zijn land van herkomst te zijn ontvlucht.

Verzoeker verklaarde eveneens dat zijn broer Zelimchan in 2001 naar Tsjetsjenië trok om te strijden, maar gaf daarbij aan dat "hij kwam in 2003, nadat ik hem opgebeld had om hem te melden dat ons moeder ziek was, terug naar Turkije" (zie verhoorverslag van maart-april 2007, p. 13-17). Vastgesteld wordt dat verzoeker zich hier dus tegenspreekt.

Verzoeker verklaarde ook dat zijn broer begin 2006 terug is gaan strijden in Tsjetsjenië, maar ook dat zijn moeder in oktober 2006 naar Nazran was gereisd om er familie te bezoeken en zij toen zijn broer Zelimchan heeft ontmoet. Volgens zijn verklaringen gaf zijn broer vervolgens geen teken van leven meer aan zijn moeder, waarna zij terugkeerde naar Turkije. Het is pas enige tijd na deze terugkeer dat zijn moeder naar Tsjetsjenië zou zijn gereisd om zijn verdwijning aan te geven (zie verhoorverslag van maart-april 2007, p. 13-17).

De Raad stelt vast dat verzoeker voor het overige de hoger vermelde beschrijving niet betwist.

3. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van de kandidaat-vluchteling te beoordelen.

De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“De situatie in Tsjetsjenië en de situatie voor Tsjetsjenen in Rusland is problematisch, maar tevens complex (cfr bronnen bijgevoegd in het administratief dossier). Het risico bij terugkeer is afhankelijk van tal van factoren. Vandaar het belang om de individuele situatie van elke persoon goed te kennen.

De situatie in Tsjetsjenië is sinds het begin van de oorlog in 1999 sterk geëvolueerd. Hoewel er zich nog regelmatig gewelddadige incidenten voordoen (doelgerichte aanslagen door Tsjetsjeense strijders en veelvuldige schendingen van de mensenrechten in de vorm van illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, verdwijningen en foltering, waaraan de lokale ordetroepen, bestaande uit en geleid door Tsjetsjenen, zich vaak schuldig maken), is er nu niet langer sprake van een grootschalig militair offensief door het Russische leger op gans het Tsjetsjeense grondgebied. Gevechtshandelingen tussen het federale leger en de Tsjetsjeense strijders zijn geconcentreerd in bepaalde regio's en beperken zich doorgaans tot kortstondige schermutselingen. Het lokale bestuur en de ordehandhaving zijn grotendeels opnieuw aan Tsjetsjenen overgelaten en steeds vaker zijn de Tsjetsjenen verantwoordelijk voor de gewelddadige incidenten. Bijgevolg kan men niet beweren dat elke Tsjetsjeen per definitie slachtoffer is in dit conflict of bij terugkeer een risico loopt.

Voorts is de situatie in Rusland niet van die aard dat er voor personen die Tsjetsjenië verlaten hebben per definitie in Rusland een intern vluchtalternatief bestaat. Ook wat dit aspect betreft is de situatie, de mogelijkheid tot (her)vestiging en het risico bij terugkeer sterk afhankelijk van persoon tot persoon. Verschillende factoren kunnen hierop een invloed hebben en bepalen of een individuele Tsjetsjeen meer of minder risico loopt: de plaats en periode waar hij verbleven heeft, de aanwezigheid van een sociaal netwerk waarop hij kan terugvallen, de eigen financiële situatie, de politieke en socio-economische situatie in een bepaalde plaats of regio die bepalend is voor de mate waarin spanningen voorkomen, en dergelijke meer. Bijgevolg kan er evenmin gesteld worden dat vestiging elders in de Russische Federatie in alle gevallen uitgesloten is.

De vrees voor vervolging of het risico op ernstige schade die een Tsjetsjeen in Tsjetsjenië of elders in de Russische Federatie loopt is dus afhankelijk van waar, wanneer en in welke omstandigheden hij ergens verbleven heeft en welke feiten men er beleefd heeft. Daarom blijft het belangrijk om steeds de reële individuele situatie van elke persoon te kennen en te evalueren.

Uit uw persoonlijke asielverklaringen blijkt (CGVS dd. 19/12/2007 p. 3-4) dat u bij het begin van het tweede Tsjetsjeense conflict uw land van herkomst heeft verlaten en dat u tot dan in Grozny woonde.

Omwille van de volgende vaststellingen kan er echter geen geloof worden gehecht aan deze bewering.

Zo legt u tegenstrijdige en incoherente verklaringen af over uw vlucht uit Grozny bij het begin van het tweede Tsjetsjeense conflict.

U stelde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ p. 17) dat u op de vlucht was voor de bombardementen, dat u op 3 oktober 1999 samen met uw familie in Georgië aankwam, en dat jullie sinds april 2000 in Turkije verbleven.

Tijdens uw eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaarde u echter (CGVS dd. 08/05/2007 p. 3) dat u begin 2000 vanuit Grozny naar de Pankisikloof (in Georgië) trok en dat u daar ongeveer één maand verbleef waarna u naar Turkije vertrok, hetgeen niet te verenigen valt met de verklaringen die u aflegde bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

In het kader van uw tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaart u (CGVS dd. 19/12/2007 p. 4) dat de bombardementen begonnen in oktober 1999, dat uw drie broers toen naar Georgië vertrokken, en dat u hierna nog enkele maanden tot in januari 2000 in Grozny verbleef waarna u met een bus vanuit Grozny naar Georgië vluchtte.

Later stelt u (CGVS dd. 19/12/2007 p. 6 & 9) dat u eind december 1999 vanuit Grozny naar Goity trok, dat u 2 à 3 weken in Goity verbleef, waarna u in januari 2000 naar Georgië vluchtte waar u tot april 2000 verbleef.

Geconfronteerd met deze incoherente verklaringen stelt u (CGVS dd. 19/12/2007 p. 21) dat u inderdaad in oktober 1999 met uw broers naar Georgië vluchtte en dat u daar één week verbleef waarna u uit heimwee terugkeerde naar Grozny, hetgeen tegenstrijdig is met uw voorafgaande verklaringen als zou u pas in januari 2000 naar Georgië gevlucht zijn.

U stelt verder (CGVS dd. 19/12/2007 p. 21-22) dat u ook eens eind november 1999 Grozny verliet om een familielid tot aan de Georgische grens te brengen en dat u ook tijdens de oorlogperiode nog zo'n 3 à 4 keer vanuit Grozny naar Goity bent gegaan, hetgeen wederom tegenstrijdig is met uw vorige verklaringen waarin u stelde dat u tot begin 2000 in Grozny verbleef en u begin 2000 vanuit Grozny naar Georgië bent gevlucht.

Aangezien er u voor het Commissariaat-generaal (CGVS dd. 08/05/2007 p. 3; CGVS dd. 19/12/2007 p. 4) meermaals werd gevraagd om uw verblijf in Tsjetsjenië en uw vlucht uit Grozny tijdens het tweede conflict toe te lichten en u toen verklaarde dat u begin 2000 Grozny verliet, kan niet worden aanvaard dat u later stelde dat u voor uw vlucht uit Grozny meerdere keren naar Georgië en Goity bent gegaan.

Van een asielzoeker mag immers worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de omstandigheden die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft.

Bovenstaande incoherenties, mede door de voortdurende correcties die u aanbracht tijdens uw verklaringen, betreffende de situering in tijd en plaats van uw vlucht uit Grozny ondermijnen reeds op ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder verklaart u voor het Commissariaat-generaal (CGVS dd. 19/12/2007 p. 5) dat, toen u in januari 2000 Tsjetsjenië ontvluchtte, u pas aan de grens met Ingoesetië Russische militairen heeft gezien.

Later verklaart u echter (CGVS dd. 19/12/2007 p. 6-7) dat u na uw vertrek uit Grozny in december 1999 nog 2 à 3 weken in Goity verbleef waarna u naar Georgië trok, en dat u aanwezig was in Goity toen dit dorp door de Russische militairen werd ingenomen.

Na confrontatie met deze tegenstrijdige verklaringen stelt u dat u niet heeft gezegd dat u tijdens uw vlucht uit Tsjetsjenië geen Russische militairen zag maar dat u geen Russische (controle)posten zag.

Deze motivering is echter onafdoende aangezien u vooraf verklaarde (CGVS dd. 19/12/2007 p. 5) dat u pas aan de grens met Ingoesetië Russische soldaten heeft gezien en dat u onderweg geen Russische militairen zag voor zover u zich kan herinneren.

Ook valt uw verklaring (CGVS dd. 19/12/2007 p. 7) dat Goity voor de inname door de Russen niet was gebombardeerd niet te rijmen met de informatie voorhanden op het Commissariaat-generaal, waaruit blijkt dat Goity voor de inname meerdere malen werd gebombardeerd.

Eveneens legt u tegenstrijdige en incoherente verklaringen af met betrekking tot uw terugkeer naar de Russische Federatie in februari 2004.

Zo stelde u tijdens uw eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal (CGVS dd. 08/05/2007 p. 3) dat u toen terugkeerde naar Grozny en dat u daar ongeveer 5 à 6 maanden heeft verbleven tot juni 2004.

In het kader van uw tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaart u daarentegen (CGVS dd. 19/12/2007 p. 10 & 14) dat u na uw terugkeer in februari 2004 op verschillende plaatsen (Goity, Grozny, Urus-Martan) verbleef, dat u nooit langer dan één dag ergens was, en dat u toen voornamelijk in Ingoesetië verbleef.

Ook uw vrouw stelt (CGVS vrouw p. 7) dat jullie toen voornamelijk in Ingoesetië verbleven.

Verder verklaart u aanvankelijk (CGVS dd. 08/05/2007 p. 7) dat toen u in 2004 in Grozny verbleef kort voor uw vertrek er een schietpartij plaatsvond, dat de rebellen toen werden omsingeld door de Kadyrovtsi en Russen, en dat uiteindelijk alle rebellen werden vermoord. Tijdens uw tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal stelt u daarentegen (CGVS dd. 19/12/2007 p. 17-18) dat voor zover u weet er toen geen incident plaatsvond waarbij meerdere rebellen werden gedood.

U verklaart ook (CGVS dd. 19/12/2007 p. 10 & 14-16) dat toen u in februari 2004 terugkeerde naar de Russische Federatie u bang was om in uw eigen huis te blijven, dat u bang was te worden gearresteerd of te worden gedood.

Het is dan ook merkwaardig dat u stelt (CGVS dd. 19/12/2007 p. 14-15) dat, toen u in 2004 huwde, uw vrouw en moeder met uw paspoort naar de bevoegde autoriteiten ("zags") in Grozny zijn gegaan om uw vrouw uw naam te laten dragen en voor jullie een huwelijksakte te bekomen. U stelt dat er geen gevaar was omdat u er niet bij was en de autoriteiten dan niet op de naam zouden letten.

Het is merkwaardig dat iemand die vreest te worden gearresteerd of te worden gedood en daarom ondergedoken leeft, zijn familie omwille van de door u vermelde redenen naar autoriteiten in Grozny zou sturen.

Uw vrouw verklaart (CGVS vrouw p. 7-8) dat enkel uw moeder toen naar Grozny ging om de huwelijksakte te bekomen.

Het is opmerkelijk en komt de geloofwaardigheid van jullie verklaringen niet ten goede, dat u en uw vrouw over een dergelijke potentieel risicovolle onderneming – namelijk contactopname met de autoriteiten in Grozny waar u gezocht wordt - tegenstrijdige verklaringen afleggen.

Deze vaststellingen zijn van die aard dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen en deze van uw vrouw, als zouden jullie in 2004 ongeveer een half jaar samen in de Russische Federatie hebben geleefd, wordt ondermijnd.

Door uw houding laat u niet toe de waarheid met betrekking tot uw reële individuele situatie te achterhalen.

Bijgevolg geeft u de Belgische autoriteiten niet de kans om in uw hoofde een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade vast te stellen.

De door u aangebrachte documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen.

Uw paspoort werd uitgereikt in juni 2003 toen u volgens uw verklaringen in Turkije verbleef en toont aldus niet aan als zou u tijdens de door u opgegeven periodes in Tsjetsjenië hebben verbleven.

Het door u neergelegde rijbewijs - volgens uw verklaringen (CGVS dd 08/05/2007 p. 2) een kopie - werd uitgereikt in 1996 en toont aldus evenmin uw recent verblijf in Tsjetsjenië aan. De convocatie van de ROVD van Oktjabrski in Grozny stelt dat u zich bij hen moet aanbieden in de hoedanigheid van verdachte en dit op 15 2007, zonder vermelding van de maand. Aangezien de preciese datum ontbreekt waarop u zich diende aan te bieden bij de ROVD kan er op ernstige wijze getwijfeld worden aan de authenticiteit van deze convocatie. De beslissing van het parket van Nazran betreffende uw vermiste broer vermeldt dat u een verklaring heeft

afgelegd over de verdwijning van uw broer. Gelet op het feit dat dit document dateert van 18 januari 2007 en uw broer verdween in december 2006, gelet op het feit dat u verklaart dat u van juni 2004 tot 21 februari 2007 in Turkije verbleef, en gelet op uw verklaring (CGVS dd. 08/05/2007 p. 9) dat een familielid aangifte heeft gedaan van de verdwijning van uw broer en dat u zelf buiten een contactname met het Rode Kruis op 3 december 2007 geen stappen heeft ondernomen, is het hoogst merkwaardig dat het parket in Nazran stelt dat u hieromtrent een verklaring heeft afgelegd. Deze vaststelling maakt dat er eveneens kan worden getwijfeld aan de authenticiteit van dit document.

Het opsporingsverzoek bij het Rode kruis stelt dat u op zoek bent naar uw vermiste broer en de convocatie van de MVD in Grozny stelt dat u er zich op 21 april 2007 moest aanbieden, maar deze documenten leveren geen informatie die bovenstaande vaststellingen kunnen wijzigen.”

5.1. Verzoeker laat gelden dat zijn nationaliteit en etnische origine niet worden betwist in de bestreden beslissing.

Hij stelt dat, overeenkomstig de rechtspraak van de voormalige Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen dat Tsjetsjenen met verblijfplaats in Tsjetsjenië, een gegronde vrees hebben voor vervolging binnen de Russische Federatie, hij dan ook dient erkend te worden als vluchteling.

Hij meent dat deze stelling kracht wordt bijgezet door het feit dat zijn asielrelaas zelf in de bestreden beslissing niet wordt betwist.

Hij stelt dat door de Commissaris-generaal immers enkel zijn vluchtroute uit Tsjetsjenië tijdens de tweede Tsjetsjeense oorlog, zijn terugkeer naar Tsjetsjenië in 2004 en een aantal stavingsstukken worden betwist.

Wat betreft zijn vluchtroute uit Tsjetsjenië tijdens de tweede Tsjetsjeense oorlog, meent verzoeker dat zijn verklaringen minder tegenstrijdig zijn dan de bestreden beslissing laat uitschijnen.

Hij benadrukt dat deze gebeurtenissen dateren van 8 jaar geleden, zodat niet van hem kan worden verwacht dat hij ze van de eerste keer op een gedetailleerde wijze uiteenzet.

Hij stelt dat deze gebeurtenissen ook niet relevant zijn voor zijn directe vluchtaanleiding, in tegenstelling tot zijn vlucht van Tsjetsjenië naar België, die niet in twijfel wordt getrokken in de bestreden beslissing.

Aangaande zijn terugkeer naar Tsjetsjenië in 2004, beweert verzoeker nooit te hebben verklaard dat hij al de tijd in Grozny is gebleven.

Hij vervolgt dat zijn vrees voor vervolging is ontstaan na zijn arrestatie in 2007, zodat er dan ook geen probleem rees om een familielid naar de bevoegde autoriteiten te sturen om zijn huwelijksakte af te halen.

Hij stelt dat ook deze gebeurtenissen niet relevant zijn voor zijn directe vluchtaanleiding.

Wat de stavingsstukken betreft, onderstreept verzoeker dat de documenten die hij heeft bijgebracht, authentiek zijn.

Hij vervolgt dat de eis om zijn asielrelaas te staven met stukken, overeenkomstig de UNHCR-proceduregids niet al te strikt moet worden toegepast in het licht van de bijzondere situatie waarin asielzoekers verkeren.

In acht genomen wat voorafgaat, meent verzoeker dat hem alleszins het voordeel van de twijfel moet worden toegekend, en derhalve geloof moet worden gehecht aan zijn asielrelaas.

Hij merkt op dat de UNHCR-proceduregids duidelijk stelt dat een gegronde vrees voor vervolging ook aanwezig kan zijn in hoofde van de persoon wiens familielid of vriend werd vermoord, zoals in casu zijn broer.

Hij wijst ten slotte nog op de slechte algemene situatie in Tsjetsjenië, zoals beschreven in mensenrechtenrapporten en persartikels.

Verzoeker vraagt dan ook de bestreden beslissing te hervormen, “*wegens schending van voorschriften op straffe van nietigheid, overschrijding en/of misbruik van bevoegdheid*”.

5.2. De Raad benadrukt dat een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om erkend te worden als vluchteling; daartoe moet in concreto worden aangetoond dat er een gegronde vrees bestaat voor vervolging bij terugkeer naar dat land.

De Raad onderstreept dat het louter bewijs van de Tsjetsjeense afkomst hiertoe niet voldoende is. De bestreden beslissing stelt inderdaad terecht dat het risico op vervolging voor een Tsjetsjeense burger afhankelijk is van de reële individuele situatie van de betrokken persoon. Dit wordt op treffende wijze geïllustreerd door het feit dat het lokale bestuur en de ordehandhaving in Tsjetsjenië grotendeels opnieuw aan Tsjetsjenen is overgelaten. Benadrukt dient ook dat rechtspraak in de hedendaagse continentale rechtstraditie geen precedentswaarde heeft. Iedere asielaanvraag dient bovendien individueel te worden onderzocht.

Verzoeker verklaart aangehouden te zijn geweest door de autoriteiten van zijn land van herkomst omdat zijn broer Zelimchan een Tsjetsjeense strijder zou zijn.

De Raad merkt op dat anomalieën vastgesteld in de verklaringen van een kandidaat-vluchteling met betrekking tot elementen van zijn asielrelaas die niet zijn directe vluchtaanleiding betreffen, zijn geloofwaardigheid in het algemeen in het gedrang kunnen brengen. Dit is des te meer het geval in casu, aangezien de vastgestelde tegenstrijdigheden betrekking hebben op de opeenvolgende verblijfplaatsen van verzoeker, en dit van belang is om te bepalen of verzoeker al dan niet over een binnenlands vluchtalternatief beschikt.

In tegenstelling tot wat verzoeker beweert in zijn verzoekschrift, meent de Raad dat verzoekers verklaringen over zijn vluchtroute tijdens de tweede Tsjetsjeense oorlog ernstige tegenstrijdigheden vertonen.

Immers verklaart verzoeker achtereenvolgens dat hij Grozny is ontvlucht in oktober 1999 (verhoorblad Dienst Vreemdelingenzaken, p. 17), begin 2000 (verhoorblad van 8 mei 2007, p. 3), in december 1999 (verhoorblad van 19 december 2007, p. 6, 9) en ten slotte weer in oktober 1999 (verhoorblad van 19 december 2007, p. 21).

Verzoeker verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verhoorblad, p. 17) samen met zijn familie te zijn gevlucht uit Grozny, maar spreekt dit tegen bij het Commissariaat-generaal waar hij verklaart zonder zijn broers Grozny te zijn ontvlucht (verhoorblad van 19 december 2007, p. 4). Hij spreekt deze laatste verklaring enkele bladzijden verder tegen door te verklaren toch samen met zijn broers te zijn gevlucht (verhoorblad, p. 21).

De Raad merkt op dat, aangaande een dergelijke ingrijpende gebeurtenis in verzoekers leven, met name het ontvluchten van een oorlog in de stad en het land waarvan hij afkomstig is, kan worden verwacht dat hij, zelfs jaren later, daarvan nog een gedetailleerde en coherente beschrijving kan geven.

Verzoeker faalt hierin echter duidelijk.

Ook aangaande zijn vlucht naar België legt verzoeker ongeloofwaardige verklaringen af. Immers, niettegenstaande hij verklaart met een bus en een personenwagen naar België te zijn gereisd, kan verzoeker niet aangeven via welke landen hij is gereisd (verhoorblad DVZ, p. 12; verhoorblad van 8 mei 2007, p. 2). Verzoeker verklaart zijn -valse- reisdocumenten bovendien nooit in handen te hebben gehad (zie verhoorblad DVZ, p. 12), hetgeen in strijd is met de persoonlijke paspoortcontroles aan de buitengrenzen van de Europese Unie en de Schengen-zone.

De Raad stelt vast dat de tegenstrijdigheid vastgesteld in de verklaringen van verzoeker over zijn -eerste- terugkeer naar Tsjetsjenië na de tweede Tsjetsjeense oorlog, steun vindt in het administratief dossier. Verzoeker verklaarde tijdens zijn verhoren bij het Commissariaat-generaal inderdaad achtereenvolgens dat hij toen 5 of 6 maanden in de Boekjnaksajastraat te Grozny verbleef (verhoorblad van 8 mei 2007, p. 3) en dat hij toen op

verschillende plaatsen (Goity, Grozny, Urus-Martan) verbleef maar voornamelijk in Ingoesjetië (verhoorblad van 19 december 2007, p. 10, 14).

Aan deze terugkeer en verblijf in Grozny, Tsjetsjenië, wordt dan ook geen geloof gehecht.

Verzoeker legt ook over zijn asielrelaas zelf ongeloofwaardige verklaringen af.

Zo kan verzoeker de familienamen niet geven van de personen die hij heeft gecontacteerd tijdens zijn zoektocht naar zijn broer Zelimchan vanuit Turkije, noch kan hij aangeven welke personen zijn broer Zaurbek in dit verband heeft bevraagd (verhoorblad Dienst Vreemdelingenzaken, p. 14).

Dit betreft nochtans de essentie van zijn asielrelaas, met name zijn zoektocht naar zijn broer Zelimchan, die naar zijn beweringen zou hebben geleid tot zijn aanhouding door de Russische autoriteiten.

Daarnaast kan verzoeker evenmin de naam van de organisatie voor opsporing van vermiste personen geven die hij en zijn familie zouden hebben gecontacteerd om zijn broer op te sporen (verhoorblad Dienst Vreemdelingenzaken, p. 14).

Terwijl verzoeker de indruk geeft dat hij zich in Turkije volledig inzette voor de opsporing van zijn broer die vermist werd in Tsjetsjenië, verklaart hij vervolgens volledig in tegenstrijd met deze inzet dat hij begin 2007 vooral terugkeerde naar Tsjetsjenië om er opnieuw een leven op te bouwen, *“en ten tweede wou ik mijn broer zoeken”* (verhoorblad Dienst Vreemdelingenzaken, p. 14; verhoorblad van 8 mei 2007, p. 7).

Verzoeker legt aangaande zijn aanhouding zelf nog ongeloofwaardige verklaringen af zoals dat hij werd aangehouden door *“de groep die de huizen binnenstormen”*, en dat hij tijdens deze aanhouding *“deed alsof ik bewusteloos was na de eerste klap die ik kreeg. Misschien was ik toen echt even buiten westen geweest”*.

Verzoeker slaagt er ook geenszins in zijn asielrelaas te staven met documenten.

Verzoeker weerlegt immers de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de documenten die hij heeft neergelegd niet dat:

“De door u aangebrachte documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen.

Uw paspoort werd uitgereikt in juni 2003 toen u volgens uw verklaringen in Turkije verbleef en toont aldus niet aan als zou u tijdens de door u opgegeven periodes in Tsjetsjenië hebben verbleven.

Het door u neergelegde rijbewijs - volgens uw verklaringen (CGVS dd 08/05/2007 p. 2) een kopie - werd uitgereikt in 1996 en toont aldus evenmin uw recent verblijf in Tsjetsjenië aan. De convocatie van de ROVD van Oktjabrski in Grozny stelt dat u zich bij hen moet aanbieden in de hoedanigheid van verdachte en dit op 15 2007, zonder vermelding van de maand. Aangezien de preciese datum ontbreekt waarop u zich diende aan te bieden bij de ROVD kan er op ernstige wijze getwijfeld worden aan de authenticiteit van deze convocatie. De beslissing van het parket van Nazran betreffende uw vermiste broer vermeldt dat u een verklaring heeft afgelegd over de verdwijning van uw broer. Gelet op het feit dat dit document dateert van 18 januari 2007 en uw broer verdween in december 2006, gelet op het feit dat u verklaart dat u van juni 2004 tot 21 februari 2007 in Turkije verbleef, en gelet op uw verklaring (CGVS dd. 08/05/2007 p. 9) dat een familielid aangifte heeft gedaan van de verdwijning van uw broer en dat u zelf buiten een contactname met het Rode Kruis op 3 december 2007 geen stappen heeft ondernomen, is het hoogst merkwaardig dat het parket in Nazran stelt dat u hieromtrent een verklaring heeft afgelegd. Deze vaststelling maakt dat er eveneens kan worden getwijfeld aan de authenticiteit van dit document.

Het opsporingsverzoek bij het Rode kruis stelt dat u op zoek bent naar uw vermiste broer en de convocatie van de MVD in Grozny stelt dat u er zich op 21 april 2007 moest aanbieden, maar deze documenten leveren geen informatie die bovenstaande vaststellingen kunnen wijzigen.”

De Raad schaaft zich achter deze motivering en maakt ze tot de zijne.

De proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen bevat daarnaast geen afdwingbare rechtsregels zodat verzoeker er niet op kan steunen om tot de onwettigheid van

de bestreden beslissing te besluiten (RvS 15 februari 2005, nr. 140.700; RvS 24 mei 2005, nr. 144.825; RvS 9 juni 2005, nr. 145.732).

In acht genomen wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers asielrelaas; een ongeloofwaardig asielrelaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals vervat in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Verzoeker zet ten slotte niet uiteen welke voorschriften op straffe van nietigheid, niet werden nageleefd, en hoe de Commissaris-generaal zijn macht zou hebben overschreden of misbruikt.

6.1. Verzoeker meent in ondergeschikte orde in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Hij stelt dat uit zijn asielrelaas reeds duidelijk is gebleken dat hij bij terugkeer een ernstig risico loopt gefolterd te worden of het slachtoffer te worden van een onmenselijke of vernederende behandeling.

Hij verwijst naar de slechte algemene situatie in Tsjetsjenië, die, ondanks het feit dat er in de strikte betekenis van het woord geen oorlog meer heerst, nog steeds ernstig en onveilig is. Hij meent dan ook een ernstig risico te lopen het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in het kader van een intern gewapend conflict.

6.2. De Raad merkt op dat de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus, met name wat betreft de vraag of hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 zou lopen, niet met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst kan volstaan, maar dat hij enig verband met zijn persoon aannemelijk moet maken, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas, blijft hij hiertoe in gebreke.

De Raad beschikt zelf over geen aanwijzingen die de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zouden rechtvaardigen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 17 november 2008 door:

dhr. M. BONTE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
----------------	--

dhr. P. BREYNE,	toegevoegd griffier.
-----------------	----------------------

De griffier,

De voorzitter,

P. BREYNE.

M. BONTE.